

LVAT 2017-02-02 sprendimas administracinėje byloje Nr. A-1477-438/2017

Ginčas tarp Bendrovės-pareiškėjos ir mokesčių administratoriaus vyko dėl pritaikyto 0 proc. PVM tarifa prekėms, parduotoms Latvijos įmonėms. Pareiškėja neturėjo įrodymų, patvirtinančių, jog prekės buvo išgabentos ir pateiktos būtent minėtoms įmonėms. Nustatyta, jog minėtos įmonės praėjus neilgam laikui po Pareiškėjos fiksuotų ūkinių operacijų išregistruotos iš Latvijos PVM mokėtojų registro kaip nevykdančios mokesčių prievolių. Taip pat Pareiškėja mokesčių administratoriui nepateikė duomenų, įrodančių, jog prekės buvo siunčiamos minėtų įmonių adresais arba kad iš galutinės gabenimo vietos jas atsiėmė Latvijos įmonių atstovai.

LVAT pirmiausia atkreipė dėmesį į ne vienodą teisinį reglamentavimą, vertinant PVMĮ ir ESTT sprendimų turinį. Teismas taip pat pažymėjo, jog „įvertinus teisinio reglamentavimo nacionalinėje teisėje ydingumą, bei atsižvelgiant į įprastus reikalavimus, kurie taikomi įforminant tokio pobūdžio tiekimus (sandorius), pirminiais leistiniais bei pakankamais įrodymais, kurie PVM mokesčio mokėtojui suteiktą teisę į 0 procentų PVM tarifo taikymą, pripažintini PVM sąskaita-faktūra ir prekių gabenimo dokumentai (CMR ir kt.). Iš bylos matyti, kad Pareiškėja mokesčių administratoriui būtent ir pateikė tokius įrodymus - PVM sąskaitas-faktūras ir per kurjerį „DPD“ prekių gabenimo dokumentus. Šie pirminiai bei leistini įrodymai patvirtina, kad prekės buvo išgabentos iš Lietuvos teritorijos į Latviją bei buvo perduotos pirkėjams, kurie Latvijoje yra registruoti PVM mokėtojais.

Tačiau LVAT pažymėjo ir tai, kad ESTT jurisprudencijoje, nuosekliai yra pabrėžiama, kad tokiais atvejais koks yra nagrinėjamas šioje byloje, teisė į 0 procentų PVM tarifo taikymą prekių tiekėjui gali būti atimta tik tuomet, kai yra įrodoma, kad jis žinojo arba turėjo žinoti, kad jo vykdomas sandoris yra įtrauktas į įgijėjo atliekamą sukčiavimą, ir nesiėmė visų pagrįstų priemonių, kad išvengtų šio sukčiavimo. Tai yra:

-„iš ginčijamų sprendimų matyti, kad juose nėra nurodomi nei atitinkami įrodymai nei pateikiama jų analizė, kuri pagrįstų mokesčių administratoriaus išvadą, jog Pareiškėja dalyvavo, arba kad žinojo arba turėjo žinoti, kad jo vykdomas sandoris yra įtrauktas į įgijėjo atliekamą sukčiavimą“;

-„iš ginčijamo sprendimo taip pat yra neaišku kokių būdu sukčiavimą PVM srityje, įsigydami prekes iš Pareiškėjos, vykdė pastarojo kontrahentai. Ar tai jie darė kiekvienas iš jų atskirai, ar tik dalis iš jų, ar jie visi veikė kartu išvien, kokių būdu buvo vykdomas pats sukčiavimas, koks Pareiškėjos vaidmuo buvo šiame sukčiavime ar sukčiavimuose?“

-„Latvijos mokesčių administratoriaus pateiktoje informacijoje nėra pateiktas šių kontrahentų veiklos teisinis įvertinimas, t. y., nenurodoma kad jie visi ar tik dalis iš jų sukčiavo, kad jų atžvilgiu yra atliekamas koks nors (mokestinis, baudžiamasis) tyrimas ir pan.“

Be to, LVAT atkreipė dėmesį į tai, jog iš byloje surinktų duomenų matyti ir tai, kad Pareiškėja byloje nagrinėjamu laikotarpiu prekes (mobiliuosius telefonus) tiekė į Latviją ne tik minėtiems kontrahentams, kurie mokesčių administratoriaus teigimu sukčiavo, bet dar vienuolikai kitų ūkio subjektų, įregistruotų Latvijoje PVM mokėtojais, dėl kurių veiklos mokesčių administratoriui nekilo abejonių“.

LVAT patenkino mokesčių mokėtojo apeliacinį skundą iš dalies: panaikino VAAT sprendimą ir mokesčinį ginčą perdavė VMI prie FM nagrinėti iš naujo. VMI prie FM vertindama LVAT sprendime nurodytus argumentus, paskyrė pakartotinį patikrinimą.